

Shawova „Sveta Ivana“ na našem odru

Kratka vsebina znamenite drame slavnega angleškega pisatelja — Premiera bo drevi

Ljubljana, 27. septembra. Naša agilna drama, ki nam je že v tem kratkem času dala kar štiri premiere, pravkar končuje z zadnjimi pripravami za Shawovo dramo »Sv. Ivana«. Dejo zahteva veliko zasedbo in velik aparat.

To delo je napisal Shaw pred desetimi leti, ko so Ivanov iz Arca proglašili za svetnico. V nasprotju z raznimi drugimi pisatelji se je pri svoji obdelavi tega zanimivoga zgodovinskega motiva držal kolikor mogoče zgodovine in resnice, le da ga je prepojil s svojim duhom, njemu značilno ironijo in šegavostjo. To je prav gotevna izmed najprestrijih dram svetovne literature. Elementi, komedije in tragedije prepletajo drug drugega skoz: vse sedem slik. Dramatična napetost vzdrži do konca gledalčeve zanimanje.

Praha slika nas popelje v grad Vaucoulerski, kjer gospodari stotnik Baudricourtski. Sem se je zatekel preprosto dekle Ivana, ki pravi, da so ji božje besede ukazale, da mora prebiti angleško fronte in stopiti na čelo francoski vojski, ki je bila do zdaj vedno od Angležev poražena. Robert ji da peščico vojakov in ona res prodre skozi fronto in v drugi sliki je že pri Dofenu v Chinonu. Tukaj vladajo obupne razmere. Dofen nima nobene energije, nobenega smisla za težave francoskega ljudstva, ki ječi pod jarmom fevdalizma in dolgotrajne vojne. Ivana ga pregovori, da izroči poveljstvo njej. Vitezji si sledi pred Orleans, kjer se priključi Duinoisu in zavzame Orleans. V 4. sliki spoznamo sile, ki na strani Angležev dejajo proti njej. V 5. sliki je po velikih zmaganokronala Dofena. Zdaj hoče osvojiti še Pariz, toda dvoj je noč več podpirati. Pohod se ji ponesreči. Sovražnik jo ujame in v šesti sliki jo vidimo kot čaravnico pred inkvizicijo. Brani se do zavrnjenja diha, dokler je omenjenost sodnikov ne pahe v odločnosti in brezkompromisarstvo. Raje sprejme strašno smrt v plamenih grmade, kakor večno ječo. Toda njena drama še ni končana. Z mojstrsko roko je napravil Shaw še epilog, v katerem na kratko prikaže, kaj se je godilo z njo po smrti do naših časov, ko so jo proglašili za svetnico. Brez ironije seveda pri tem ne gre. Idejno osnovno tvori epilog angleški vojak, ki ji je pri sežiganju dal dve prekržani palici kot križ, da ga je v smrtnih mukah zadnjič poljubila. Nihče drugi ji

te prošnje ni hotel uslužiti. Za to edino dobro delo je napravil Shaw vojaka za svetnika, toda, ker je sicer njegova duša precej črna, se mora kljub temu pokvariti v peku, le vsko leto dobi en dan dopusta in takrat hodi kot svetnik okrog in si popeva vojaške popveke. Ko vrša Ivana v epilogu bivše, sedaj spokorjene svoje prijatelje in sodnike, kaj bi rekli, če bi spet ozivala in se povrnili med ljudi, da vsi zapustijo in njeni vrtnitev odklonijo. Ivana mora ostati sama. Vojak bi sicer rad ostal pri njej, toda njegov dopust je končan. Mora nazaj v pekel. Tako ostane Ivana povsem sama in sprašuje svojega Boga, kdaj bo svet pripravljen sprejemati njegove svetnike.

Nabrež za incenzacijo je napravil inž. arch. Franz. V glavnem je vse v zastorih. Osnovo tvorijo štirje visoki plastični gotski stebri s tremi gotskimi oboki. Pestrost v barvah bodo prinesli kostumi in številni vitežki oklepi. Delo je zelo skrbno opremljeno.

Naslovno vlogo igra Mira Danilova, neobogljene, smeh vzbujajočega dofena Karla pa Zeleznik. Prenetena škofa sta Jerman in Kralj. Zvitiga angleškega poveljnika, ki izvrši obsodo nad Ivano, ima Skrbnišek. Inkvizitor je Ciril Debevec, lepi bastard Orleanski, Dunois, je Jan, stotnik Robert Baudricourtski, ki da Ivani peščico vojakov na razpolago, je Potokar in vitez Poulengev, ki si sledi prvi in ji kupi povrhu tega še konja, je Sancin, hrabri, robustni in zelo simpatični vitez La Hire je Gregorin, vojvodski par Tremouille sta Bratina in Gabrijelčičeva. Fanatičnega angleškega kaplana Stogumberja, ki bi najrage z lastnimi rokami sežgal Ivana, igra Ceser, mladega dominikanca spet Sancin, kanonika D'Estivita in tožitelja Lipah, kanonika Courcellesa Potokar, smešnega oskrbnika, ki krade svojemu gospodarju perutnino, trdi pri tem, da kurc nočejo nesti, ker so zacoprane, igra Murgelj, krvnika Bratina, angleškega vojaka Plut, pretkanega Gillesa de Raijsa, ki si barva brado na modro in Gospoda iz l. 1920, ki prinese v epilogu listino o proglašitvi Ivane za svetnico, igra Drenovec, trije paži so: V. Juvanova, Kukčeva in Slavčeva. Poleg tega nastopa številna komparcerija (vitezji v popolni vitežki opremi, duhovniki, dominkaniki, frančiščani, vojaki itd.

Premiera bo drevi.

Iz slovenskih naselbin v Ameriki

Žrtve avtomobilskih nesreč — Pipanovi morlici izsledeni — Novi otrobovi

Automobilski promet od leta do leta narašča, obenem se pa seveda množe premetne nesreče, ki zahtevajo vsako leto na tisoče človeških žrtv. Med žrtvami je že tudi mnogo naših rojakov. Več nesreč se je prijetilo zlasti v avgustu in septembru. Ko se je 12. septembra vrnil z veselice v Girardu, država Ohio, z avtomobilom v Cleveland Josip Prosek (Perušek), se je blizu Chagrin Falls zaletel v drug avtomobil. Pri karambolu je bil Prosek težko ranjen in moral go prepeljati v bolničko, kjer je pa poškodbam podlegel. Pokojni je bil star še 25 let, zapustil je ženo in otroka, za njim pa žalujejo tudi mati in dva brata.

V Clevelandu se je igral pred domačo hišo 12. septembra 4letni Rajko Škuča. Tedaj je pridrzel neznan avtomobilist in otroka povozil. Nesrečno dete je bilo takoj mrtvo. Poleg staršev žalujejo štirje braťje in sestra.

V bolniči leže nevarno poškodovan Josip Znidarsič, Viktor Kocijančič in Rudolf Vidmar iz Clevelanda, ki so postali žrtev avtomobilskih nesreč. Blizu Lake Ridgea je njihov avtomobil treščil v drugega, vse trije so odleteli z voza, dočim je ostal četrti fant Viktor Medec nepoškodovan. Slična nesreča se je priredila tudi v Clevelandu. Tam se je zgodil incident država Ohio, kjer je vozil na motorjem kolesu. Hudo pobegla Erbežnika so morali prepeljati v bolničko. Blizu kraja Oshkosh, država Wisconsin, sta se 5. septembra z avtomobilom ponesrečila Marija Ambroževič in Janez Čamernik. Oba ležita v bolniči.

V Johnstonu City, Illinois, se je v premogovniku smrtno ponesrečil 56letni Janez Javoršček. Utrgala se je piast kamenja in ga pokopala. Umrl je med prevozom v bolničko. Zapustil je ženo in sina.

V Clevelandu je umrla po dolgi in mučni bolezni 20letna Sofija Turšič, ki je bila rojena v Clevelandu. Zapustila je starše in dve sestri. — V Clevelandu je umrl tudi Matija Struna, star 48 let, doma iz St. Vida pri Stični, od koder je prišel v Ameriko pred 20 leti. V starem kraju žalujejo za njim žena in trije otroci. — Nadalje je umrla v Clevelandu Helene Čadež, rojena Janc, starca 79 let, doma iz Križa pri Tržiču (v Ameriki je bivala 50 let), in Angela Priatelj, roj. Papež, starca 39 let. Pokojna je bila doma iz Ambroža pri Žužemberku. Zapustila je štiri sinove, v starem kraju pa žaluje za njih mati.

Slovensko naseljeno v Roslyn, Washington, je zadel bud udarec. Umrl je eden njenih pionirjev, oče Anton Janeček, doma iz Otoka pri Podzemju (v Beli Krajini). V Ameriki je bival 34 let. — Po dolgem bolehanju je 8. septembra v kraju Forest City, Pensylvanija, umrl Josip Turšič, star 57 let. Zapustila ženo in tri hčerke. Doma je bil z Vrhnika. — V Crawfords, Pensylvaniji, je umrl 87letni Alojzij Černe, doma

Jadran zdržuje v svojih vrstah mladino iz vseh delov prostrane domovine. Prinas ni gostov, nego vse smo si enakopravni bratje. Skupno se vzgajamo v duhu, ki nas kmalu zije kljub malim razlikam v harmonično celoto.

Kot poznamo čast in pravice posameznika, tako poznamo tudi čast in pravice naroda. Naša nacionalna lastnina je razkosana! Proti krivicam in ponizevanjem se hočemo boriti, dokler ne bo poslednji način dodelil gospodar na svoji zemlji.

Jadran goji med članstvom socialni čut, ki bo znal odpraviti vse krivice, ki jih določa današnji sistem. Vzgojiti hočemo človeka, ki bo smožen tvorno sodelovati pri socialno-gospodarskih reformah in ki se ne bo udejstvoval samo kot politični agitator. Individualistični gospodarski liberalizem, ki je izgubil svoj eksploatačijski teren, ne odgovarja.

V akademskem življenju je »Jadran« dosledno ločil politične cilje od stanovskih, v katerih obrambo je vedno zagovarjal enotno akademsko fronto proti vsem onim, ki jim je vsaka stanovska zadava hvaljen povod za politično izkorisčanje svobodnih akademskih tal.

Tovariše, ki po svojem čustvovanju in prepričanju spadajo v naše vrste, vabimo, da se nam pridružijo.

J. n. a. d. »Jadranka.«

Uradne ure so od 10. do 12. v društvenih prostorih (Tomanova ulica 3 — Arena Narodnega doma), kjer dobi vsak novinec podrobnejše informacije o društvu, o studiju, socialni oskrbi itd.

V Atene, na balkanske igre

Ljubljanski udeleženci odpotujejo danes popoldne.

Ljubljana, 27. septembra.

Stojimo tik pred pričetkom vsakoletnih balkanskih iger ki pomenijo za državo na Balkanu nekakšno lahkoatletsko olimpijado. Še vsko leto so se pojavile neprilike in nikdar še ni jugoslovenska reprezentanca nastopila kompletna. Tako je tudi letos. Spet so odpovedali nekateri naši atleti in to takšni, ki so imeli najboljše izglede za dobro mesto. Iz Zagreba čujemo, da ne odpotujejo dr. Buratović, dr. Nasrančić in L. Kalay, od Ljubljancov pa je prej odpovedal metalec kladiva Zupan.

Is Ljubljana se popoldne odpelje številna ekipa, še nikdar ni bilo v državni reprezentanci toliko Slovencev. Iltirijski postavki Sporna, Zupančiča, Brucana, Starmana in Stepinčka, Primorce pa Kreva, F. Žorga, Gaberščka, Cerarja in Kovačiča. Sporn je že star Atene, udeležil se je vseh doseđnih iger, vedno je zastopal Jugoslavijo v maratonskem teknu. Prav tako so že opevani sodelovali na balkanskih igh Zupančič, Kreva in Žorga, dočim vse drugi potujejo prvič. V Ateneh si bodo prvič sodelovali je pri »Pravnikue, »Novičak, »Sadjarstvu, »Slovenskem čebeljarju« itd.

Tudi v pokoju ni počival. Bil je stalni jezikovni preglednik pri »Čebeljarju, Bajdurovih »Vodicih« ter je tudi napisal razprav »Slovenčina na našem časopisu« ter »Krajevna imena in krajevni imenik.«

Pogreb zaslužnega moža bo jutri ob 17. izpred hiše žalosti, Vidovdanska cesta 9. na pokopališču k Sv. Križu. Bodil vremenu možu ohranjen časten spomin, užaloščeni soprogi vdovi ge. Elizi pa naše sožalje!

Anton Mikuž umrl

Ljubljana, 27. septembra.

Včeraj je smrt potražila za vse naše slovensko zaslužnega v delavnega moža. Na idilični graščini Šenkova Turn pri Vodicah, kamor je zadnje leto hodil na odih, je včeraj popoldne po dajšem bolehanju umrl g. Anton Mikuž, višji računski nadsvetnik v pokolu, star 76 let.

Pokojni Mikuž je bil že v rani mladosti navdušen za slovensčino in primerjalno jezikoslovje ter je postal kmalu odličen stavist, navdušen in ugleden učenec Miklošičev. Najprej je služboval kot suplent na II. državni gimnaziji v Ljubljani, ker se je pa preved eksponent na narodno stvar, se je moral umakniti s sole. Pozneje se je lotil obdelave Peteršnikovega slovarja, potem ga je pa vezal deželnih glavarjev. Potem je bil v službo deželnega odbora. In se je zgodilo, da so filologa, slavista dodelili — računskega oddelku! Čeprav ta pokolic ni odgovarjal njegovemu razpoloženju, se ga je vseeno vestno oklenil in se povpel do računskega nadsvetnika.

Zaradi svojega temeljitega jezikoslovne znanja je prisel k »Ljubljanskemu Zvoncu«, kjer je popravil jezikovno stran in opravil korektur, pozneje je bil tudi urednik te naše odlične mesečne revije. Bil je silno natancen, pedant za slovensčino. Pilil in krtačil je jezik nepristojno in zato se ga je prijelo ime »Pilate ali »Kratača«. Obenem je bil tudi vzoren urednik »Planinskega vestnika«, ki ga je urejal 14 let, odlično pa tudi sodeloval pri sestavljanju planinske terminologije. Jezikovno je pomagal tudi pri »Sokolskem in »Trgovskem Vestniku, pri »Kmetovalcu« itd., skozi njegove roke je pa šlo tudi mnogo sloških knjig, ki jih je temeljito opill. Enako delo je opravljalo tudi pri celi vrsti mladiških in leposlovnih knjig, sodeloval je pri »Pravniku«, »Novičaku«, »Sadjarstvu«, »Slovenskem čebeljarju« itd.

Tudi v pokoju ni počival. Bil je stalni jezikovni preglednik pri »Čebeljarju, Bajdurovih »Vodicih« ter je tudi napisal razprav »Slovenčina na našem časopisu« ter »Krajevna imena in krajevni imenik.«

Pogreb zaslužnega moža bo jutri ob 17. izpred hiše žalosti, Vidovdanska cesta 9. na pokopališču k Sv. Križu. Bodil vremenu možu ohranjen časten spomin, užaloščeni soprogi vdovi ge. Elizi pa naše sožalje!

opozarjam predvsem tudi vse naše prijatelje izven Ljubljane.

V soboto dne 30. t. m. ponovljajo ljubljanska opera ameriško opero: Jim in Jill, ki je imela koncem minule sezone jasno lep uspeh.

Beležnica

KOLEDAR

Danes: Sreda 27. septembra, katoličani: Kozma in Damijan, Radomira; pravoslavni: 14. septembra.

DANASNJE PRIREDITVE

Kino Matica: Pozdravlja in poljublja Vas — Veronika.

Kino Šiška: Pred preiskavo.

Ustanovni občni zbor Društva ljubiteljev Slovenskih gorov 20. v kletni dvorani hotela Miklavž.

DEZURNE LEKARNE

Danes: Mr. Ramor, Miklošičeva cesta 20 in Trnkoczy, Mestni trg 4.

Sjped sita in rešeta

Umetnosti je mnogo. Če naslikajo ali nariše izčisto limono ženskega spola in napiše pod njo, da je Madona, je to umetnost. Umetnost je tudi, če staknes skupaj dve kapitalni pesi in tiko na delom vratu, pa uvrsti svoj umotvor med kipe, godne za umetnostno razstavo. Taka umetnost je vidna in optičljiva, pa še kako!

So pa tudi umetnosti ali njihovi izdelki, ki jih ne moreš niti videti, niti otipati. Tako imamo umetnike, ki prežive vse svoje izvajenje na kredit in so vedno elegantni, vedno stiti in po potrebi tudi pljani, pa jim niti obresti od dolgov ni treba plačevati. Ali pa so taki umetniki, ki znajo vnovčiti svoje fizične vrtline, svoj moški ponos, pa jim nikoli več ni treba skrbeti, kaj bodo jutri jedi.

Pravi umetniki med umetniki so pa tisti, ki imajo eno ali pa celo več mastnih služb, pa so navzlice temu 367 dni v letu na dopustu in se služba ali službe kar same opravljajo nekako avtomatično. Posišči številko v telefonskem imeniku, pozvonil in že zopet so gospod na lov, na planinah, na izletu ali pa kar tako na dopustu. Kdo bi ti zameril, če ti zahrepnete po takih avtomatičnih službah? Pa kaj hočemo, vsi ne moremo biti umetniki, sicer bi umetnost nehalo biti umetnost.

Brezposelnost v dravski banovini

Ljubljana, 27. septembra.

Brezposelnost je še vedno občutna, zlasti za navadne delavce, dočim na drugi strani manjka izkušenih delavcev, po katerih je povpraševanje veliko. Dobrih profesionistov je malo in zato prav naglo dobre službo.

V Ljubljani je brezposelnost največja. Od 10. do 20. septembra je število brezposelnih

A. D. Emery:

181

Ove siroti

Roman

— Še ne . . . Toda kaj naj počнем tu?

— To je res . . . Nič vas ne zadržuje tu . . . Nič!

Poročnik je bil tako zamišljen v svoj odrh, da je še zdaj opazil, kako čudno se svetijo Marjanji oči. Njen obraz je pričal o globoki žalosti. In tudi iz njenih oči je odsevala težko zadrževana žalost.

To je bilo neslutenoto odkritje.

Vedel je sicer, da mu je Marjana hvaljevana, ni pa slutil, da bi ga mogla vroče vzljubiti.

A Marjanin obraz tisti tip ni dopuščal nobenega dvoma o tem.

Poročnik je začutil v svojem srcu silno radost, obenem pa bojanen. Ob vsaki drugi prilici bi bila prikipe na dan komaj zadrževana ljubezen do Marjane, le zdaj ne.

Toda Marjana je naenkrat napela vse sile, da prikrije globoko žalost, ki jo je prešinila, ko ji je poročnik povedal, da namerava odpotovati. In posrečilo se ji je spregovoriti, ne da bi se ji glas tresel.

— Razumem, da bi se radi vrnil v Francijo . . . Skrb za vašo bodočnost vas kljče tja . . . Prevzamete povestvo na drugi ladji in . . . kdo ve . . . nekega dne . . . po dolgih letih . . . vas morda pot zopet privede na Louisian.

Solze so ji silile pri tem v oči, pa jih je zadržala. Trpela je silno pri misli na globok prepad, ki je delil njo, osramočeno in zavrneno, od poštenega, teden ljubljenega moža.

Poročnik je seveda opazil, kako težko se Marjana premaguje. Odkrila se mu je tajna, ki mu jo je izgnanka zman skušala prikriti.

Pa mu niti na misel ni prišlo, da bi to tajno izkoristil. Nesrečno dekle ga je vzljubilo z iskreno, čisto ljubezni. Pa tudi on jo je ljubil čisto in iskreno. In tako je sklenil čim prej vrniti se v Francijo.

Marjana je prečula neslednjeno noč v solzah. Silni napetosti sil je sledila huda utrujenost.

Da maš pomiri svoje kravice srce, se je morala nasrečica spomniti mračnih dni, ki jih je preživel z Jakobom Frochardom.

In pomisliš je, da žena, ki je ljubila takega lopova, ne more ostati nekaznovana, in da je brezupna ljubezen pravčica kazena.

Ta misel jo je nekoliko potolažila v njemem obupu.

Ponoči, ko ni mogla zatisniti oči, je razmišljala Marjanu tudi o drugih dogodkih iz svojega življenja.

Kakor prikazen je vstala pred njo uboga Madeleine Bachelinova takoj, kakor jo je videla v trenutku, ko je umirajoč priporočala svojim družicam delavkam, zbranim okrog njenih smrtnih postelje, svojega otroka, ki ga je zapuščala brez opore. In posebno nji je veljal nežni pogled, ki je umirajoča z

njim izražala hvalježnost za zaščito, obljubljeno ubogemu otročičku.

Vsi ti žalostni spomini so vstajali pred njo, znova je preživila vso preteklost do groznegog dogodka z nabralnikom, kamor so metale delavke skromne darove za vzgojo uboge sirote.

Ko je napočil dan in pregnal nje ne mračne misli, je Marjana vstala in se naslonila z ročnim delom na steno, ki je delila njen spalnicu od poročnikov.

In tedaj je zašepetala molitev ljubezni, za vedno pokopane v njenem srcu, obšla jo je globoka žalost pri misli, da se bosta za vedno ločila.

Potem je pa padla vsa izčrpana na kolena in obupno sklenila roke. In njeni drhteči ustnice so zašepetale ljubljenu možu zadnji »zbogom«.

Čez dobro uro je pa zbrala toliko moči, da je prikrla svoja čustva. In ko je stopil poročnik pred njo, je bila že vsa izpremenjena. Napela je vse sile in premagalata se je.

Igrala je tako dobro svojo vlogo, da se je poročnik celo vprašal, da li ga niso varale oči, ko je prejšnji dan misili, da vidi v Marjaninh očeh ogeni, ki mu je bil tako zmešal glavo.

Dvomil je torej, da bi čutila Marjana do njega kaj več nego iskreno prijetljivo.

Toda kmalu je spoznal, da se moti. To spoznanje je močno zadele njegovo samoljubje.

Tem bol si je prizadeval izbiti si iz glave misel na Marjano, ki mu je neprestano stala pred očmi, ozivljajoč v njegovem srcu ljubezen.

Tem trdnejši je bil njegov sklep zastupiti New Orleans in Louisiana, saj je dobro čutil, da je to edina pot iz zate, kamor ga je spravila ljubezen do Marjane.

Samo nepričakovani dogodki bi bili mogli zadržati njegov odhod.

In to se je res kmalu zgodilo.

Prihod zaročenca gospodične Yvonne je bil velik dogodek. Obveščen o njegovem povratku se mu je guverner odprejal naproti.

In prosil je poročnika d' Ouvellesa, naj ga spremi. Poročnik nit ni na misel prišlo ugovarjati, ker je videl v tem ugodno priliko obvestiti markiza o svojem namenu vrniti se v Francijo in načopati pot na korveti, pričakovani iz antilskega morja.

Po njegovem odhodu, ko se ji ni bilo treba več batiti, da bi se izdala, je postal Marjana tako žalostna, da je Yvonna takoj opazila, da nekaj ni v redu.

Tako je obvestila o tem svojo mati. Markiza je bila tudi sama opazila izpremembo v Marjaninem vedenju in vprašala jo je, kaj to pomeni.

— Nič mi ni, gospa markiza, — je odgovorila Marjana, — nič hudega ni, verjemite mi.

— In vendar se zdi, da vam roje po glavi mračne misli, — je pripomnila markiza. — Morda mislite, ubogo dete, na tiste, ki ste jih zapustili v Franciji.

— Saj nisem tam nikogar zapustila . . .

Te besede so ušle Marjani proti njeni volji. Prvič je bila pozabila na to, da se piše v izgnanstvu Henrika Gerarda.

Zardela je in povesila glavo.

okusu. Če je videla prej žena v ženi riva in jo v borbi za moža, je zdaj izpostavljena v svojem poklicu konkurenči žensk in moških.

Tako nastaja med ženskami drugačno tekmovanje, prizadevanje prekosi v poklicu druge. Ženska v poklicu novinki nikoli ne gre na roko, kakor moški svojemu kolegi. Tega podzavestnega sovraštva ne more premagati nobena ženska, pa naj bo še tako inteligentna. Zato raje daje prednost svojim moškim kolegom.

Zakaj je prijateljstvo med ženskami večinoma tako kratko, zakaj v šolskih letih sklenjene prijateljske vezi pozneje ne drže več? Vse kaže, da prijateljstvo med ženskami ne temeji na notranjih vezeh, na nesrečnosti in iskrenosti, kakor med moškimi, temveč na zunanjih stikih, na skupnem usodni, na sorodstvu ali družabnem pojavu.

Zenska prejšnjih časih je videla vedno v drugi ženski rivainjo v boju za moža in ta sovražnost trajala pri ženskah v podzavesti še zdaj. Ženska naših dni stoji pred novim problemom — biti kolegica. Skoraj vsaka neporočena in tudi mnogo omoženih žensk ima svoj poklic. V prejšnjih časih si je ženska izbirala prijateljice v enakem razmerju, iz enakega družabnega položaja in po značaju, zdaj pa dobi kolegico, ki si je ne more izbrati po svojem

predstojnik.

Pred svojim obupnim dejanjem je napisala Stepanova pisma sodišču, možu in sorodnikom. V pismih pravi, da se je odločila za svojo in svojih otrok smrt zaradi moževe nezvestobe. Otroka sta

vsebujejo želenje, da bodo vredno uporabljena.

— Opaža se, da nekateri frkolini na

prav nepramen način obregujejo ob mimo

idoče. To se dogaja predvsem na trgu

aj si more misilit takem početju tujec,

ki pride v naše mesto? Ta praporčamo

staršem, da vzamejo palico v roko in po

uce otroke o lepem vedenju.

Solidne cene!

ZAHVALA

Vsem, ki so naši predragi mami

Ani Merala

izkazali na njeni zadnji poti kakorkoli zadnjo čast, kakor tudi vsem za njih točno izraženo sočutje izrekamo najiskrenejšo zahvalo.

Ljubljana, dne 26. septembra 1933.

Žaljuči ostali.

+

V neizmerni žalosti neznamo pretušno vest, da je naš nad ves ljubljeni soprog, stric in svak, gospod

Anton Mikuž

računski svetnik v pokolu

dne 26. t. m. po kratkem trpljenju mirno premindi.

Truplo blagega pokojnika bo prepeljano s šenkovega turna v Ljubljano, kjer se bo vršil pogreb v četrtek, dne 28. septembra 1933, ob 5. uri popoldne izpred mrtvalke veže, Vidovdanska cesta 9, na pokopališče k Sv. Križu.

Ljubljana, dne 26. septembra 1933.

ELIZA MIKUŽ, soproga, in ostalo sorodstvo.

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+

+